

Salliv õpetus seksuaalelu alustajatele

Viimastel aastatel on ilmunud ridamisi seksuaalelu käsitlevaid raamatuid. Seda alates 80–ndate lõpust, mil ajakirjandus sellealaste kirjutistega üle ujutati. Nüüd on rahulikum: müügil on nii erootilisi kui pornograafilisi ajakirju, pidevalt tuleb poelettidele ka samasisulisi uusi raamatuid. Kes tahab, see loeb, kes ei taha, ei tee neid märkamagi.

Muidugi ei ole seksuaalelu käsitleva kirjanduse väljaandmise traditsioon Eestis kaugelki nii lühike. See on tegelikult enam-vähem saja aasta pikkune. (Üks esimesi vastavasisulisi raamatuid oli 1892. aastal ilmunud J. Albrechti "Inimene ja tema sugu".) Selle saja aasta jooksul on paljude muude asjade hulgas tundmatuseni muutunud ka suhtumine inimese seksuaalellu. Kirjanduse hulgas, mis on eestlaste suhtumist ehk kõige rohkem muutnud, tuleks nimetada ennekõike kahte tööd. Need on Van de Velde "Abielutehnika" (1933), mida usinasti loeti veel 50.–60. aastatel, ning seitsmekümnendate keskpaigas inimeste meeli üles kütnud M. Paloheimo jt "Avameelselt abielust" (1974).

Täna ei tekita enam ühegi sellise raamatu ilmumine ei elevust ega erutust. Ka ei räägita enam suurt midagi seksuaalelu piirangutest. Aeg-ajal küll arutatakse prostitutsiooni või pornograafia keelustamist, kuid see meenutab pigem tühja tuule tallamist kui midagi muud.

Ja küllap elavad need otsustajadki oma seksuaalelu ega või kindlalt vanduda, et ei piilu silmanurgast erootilisi ja pornograafilisi ajakirju. (Meil, tavalistel inimestel, ei maksaks muidugi unustada, et ajaloos on olnud piisavalt palju võimu kuritarvitanud kiimalisi valitsejaid, kelle sisepoliitilised otsused on ka rahva seksuaalelu tugevasti ahistanud.)

Taas "Tütarlastest naiseks"

Kui nüüd rääkida viimasel paaril aastal ilmunud kirjutistest, siis võime natuke rõõmustada – valik on suurem kui kunagi varem. Laias laastus võib need tööd jagada kolme gruppi. Esiteks kristlikku kombusõpetust järgivad kirjutised. Nende sisu on varasematest aegadest piisavalt hästi tuntud ega vaja

Klaus Verch.
Seksuaalõpetus.
Õppevahend koolidele.
Tallinn, Koolibri 1995.

siinkohal enam mingit kommentaari. Teiseks nn *New Age*'i vaimust kantud tööd (Osho, Mirtem). Nendest ei oska jälle siinkirjutaja midagi arvata. Ja kolmandaks tavalist seksuaalelu kirjeldavad raamatud, mis on mõeldud enamikule meist, sest räägivad meie elust ja sellest, mida võiksime veel lisaks teada. Need on kõige sümpaatsemad, sest nad ei vintsuta lugejat kõikvõimalike piirangute ja keeldudega ega sunni otsima tõelist seksuaalnaudingut kusagilt ebamääraselt kõrgetest sfääridest. Siia kuulub ka Klaus Verchi õppevahend koolidele.

Seksuaalne tolerant

Mida me saame sellest raamatust teada? Peaaegu kõike, mida võiks seksuaalelu alustav inimene teada. Saame teada, millised on mehe ja naise suguelundid, kuidas need funktsioneerivad, kuidas kanda nende eest hoolt, et nendega midagi halba ei juhtuks. Seda, kuidas toimub viljastamine, kuidas kulgeb sellele järgnev rasedus ning sünnitus jne.

Verchi raamatu kõige meeldivamaks küljeks on tolerantus. Siin pole mingeid keelde ega tabusid või hukkamõistu asjadele, mis on partneritele

meelepärased ning pakuvad naudingut. Pole oluline, kas sa oled hetero- või homoseksuaalne, kas transvestiit või mitte. Mõõdukalt talitades on ka masturbeerimine väga mõnus asi. Sajandeid on käsipattu hukka mõistetud, aga asjata.

Kõige suurem oht on siin lihtsalt liialt hoogu sattuda, pigem tuleks "vältida nägemast selles ainult seksuaalelu asendustoimingut". Sellega mitte üle pingutades ning põimides seda muu seksuaalelu vahele, võite olla kindlad, et eneserahuldamisest on kasu suurem kui kahju. Väidetavalt kannatavad need inimesed, kes pole kunagi onanismiga tegelnud, märksa rohkem seksuaalprobleemide käes kui mõõdukalt masturbeerivad mehed ja naised.

Eneserahuldamine taas päevakorral

Eneserahuldamine näib olevat üldse praegu aktuaalne teema. Kui enamik kirjutajaid suhtub kas poolehoiuga või vähemasti vaoshoitult neutraalselt, siis seda enam torkavad silma selles kõige kurja nägijad. Ühes teises äsja ilmunud raamatus (Woimo H. Voor-Woort "Tervis ja onanism", 1995) leitakse, et "onanism on üks rängemaid kuritegusid enese tervise suhtes. Mis aga eriti julm – onanism on rangelt geneetiline haigus.

Piisab ainsast pilgust, et eristada onanisti sürtatud lapsed normaalset suguelu elavate vanemate lastest. Selline kriteerium on vääristunud suguelu hind. Onanismi kahjulikkust tõestavad sümptomaatilised – patofüsioloogilised muutused –, mis on manifesteeruvad onanisti füsioloogias, siseelundite pöördumatus atroofias, degeneratsioonid.

Selliste arulagedate seisukohtadega raamatuid, ehkki antud konkreetne juhtum on mõeldud "meelespeana igasse kodusse", tuleks võimaluste piires vältida. Teismelistel poistel ja tüdrukutel pole siit midagi tulutoovat õppida. Küll aga tasuks neil lugeda Klaus Verchi "Seksuaalõpetust".

Sirvida võiksid seda ka vanemad inimesed, eriti need, kes on seksuaalelu piiranud varasematel aastatel ilmunud raamatutes avaldatud arusaamade kohaselt.

TEET VEISPAK